

PASUL CRAIULUI DE MUNTE

H. C. Andrei

PASUL CRAIULUI DE MUNTE

de Hidegcuti Cătălin

Notă autor:

– evenimentele care urmează se petrec la 1933 ani după evenimentele din povestirea "Calea Dacilor" (vezi cronologia universului de la sfârşit)

1

Ne strunirăm caii oprindu-i la marginea râpei adânci, plină de stufăriş pe o pojghiţă subţire de gheaţă. De aici se vedea departe, până la Munţii Crai în spate şi toată tundra îngheţată în faţa noastră. Aici în Nord iarna îşi face simţită prezenţa devreme şi stă ca la ea acasă aproape tot anul. Vegetaţia ierboasă, ferigi cu frunze late, arbuşti pitici şi iarbă cu fir lung învăţaseră să supravieţuiască. La fel şi puţinele animale care populau tundra.

Aici vântul rece suflă constant făcând frigul şi mai greu de îndurat. Din loc în loc dâmburi golaşe sau coline stâncoase se înalţă stinghere în pustietate întrerupând peisajul înebunitor de monoton.

Era o adevărată aventură să călăreşti prin tundră în aceste condiţii. Mlaştinile îngheţaseră şi dacă nu erai atent te trezeai cu gheaţa spărgându-se sub tine tragându-te în adâncurile noroioase. Şi dacă scăpai de mlaştini te omora frigul, noaptea fără adăpost însemna moarte sigură. De abia către munţi, începeau să apară copacii înalţi sub care îţi puteai încropi un adăpost.

Căpitanul ridică ochianul şi cercetă îngrijorat tundra:

– Ei bine scribule, informaţiile tale au fost greşite. Nu văd nici un semn de heitani.

Nu ştiu ce să-i răspund. Sappa zburase deasupra tundrei ce se întindea cât vedeai cu ochii şi raportase o armată, sau orice ar fi fost grupurile acelea enorme în care călătoresc ei, îndreptându-se înspre Munţii Crai. Dar asta se întâmpla acum o săptămână.

Armata Liderului de Război Scaltur ajunsese în regiune o dată cu apropierea iernii dar Liderul nu ştia nimic despre duşmanii îngrozitori care apăruseră de la Est. În afara faptului că erau undeva, aici, la Est de Munţii Crai. Necunoscuţi dar puternici.

Atât de puternici încât câteva sute din acei războinici insectoizi decimaseră o întreagă legiune. Inteligenţele care controlaseră creaturile insectoide fuseseră în spatele războiului civil ultimilor ani. Război care costase extrem de scump întreaga civilizaţie.

– M-ai auzit, scribule ?

– Am auzit căpitane; i-am răspuns; Dar nu ştiu ce să spun. Au fost văzuţi înaintând prin tundră. Apoi sappa a trebuit să revină la Ammarut. Primii cercetaşi călări au ajuns câteva zile mai târziu. Şi nu au reuşit să dea de ei. Dar încă sunt pe partea aceasta a munţilor. Să fi trecut am fi ştiut. Acum ocupăm singurul punct de trecere. Sunt aici; indicai cu mâna tundra; Şi vor veni. E doar o problemă de timp.

Clar răspunsul meu nu-l mulţumii pe căpitan.

2

– Vom trece dealurile acelea; căpitanul arătă un şir de coline zimţate la nordest; Poate le dăm de urmă. Contactează tabăra să dăm raportul.

Pe spatele calului meu se află prins aparatul de comunicare într-un harnaşament complicat care-l ferea să cadă sau să se strice de pe urma mişcărilor bruşte. De ştiut cum funcţionează o ştiau doar maşiniştii şi preoţii. Ştiu însă să-l pornesc şi să vorbesc la el. A durat un pic până ce a prins tabăra, apoi imaginea tarabostelui Dopoi plutea deasupra plăcii aparatului.

– Ceva de raportat, scribule?

La început mă deranjase să nu mi se spună pe nume, dar treceam cu vederea fiind singurul scrib care se alăturase cercetaşilor.

– Nimic taraboste. Continuăm căutarea forţei de heitani dar soarta ne este potrivnică. Nu i-am găsit încă.Vom face tabăra la adăpostul Dâmbului Sed, avem cu noi corturi, dar vom avea nevoie de provizii mâine. Ne continuăm mâine căutarea în direcţia dealurilor colţoase.

– Bine. Raportaţi imediat ce faceţi contact cu străinii. Mâine, dacă ţine vremea, voi trimite o sappa în aer să vă aducă proviziile.

– Da, taraboste. Imaginea dispăru.

Căpitanul stătuse la un pas în spatele meu şi auzise ordinele. Erau aceleaşi ordine pe care le urmam de trei zile fără rezultat. Singurul lucru care rezultase era că îngheţaserăm de frig şi eram cu toţii la capătul puterilor. Mai ales eu care nu eram obişnuit cu o astfel de viaţă. Cercetaşii mă ajutaseră pe cât putuseră de mult, încă râdeau când mă aplecam să

cataloghez câte o plantă necunoscută, însă mă împrietenisem cu ei.

Dar îmi era extrem de frig şi adormeam adesea în şa.

– Vin!!!

Urletul venise de la Atins, care se clătina ţinându-se de cap. Cercetaşii îi săriră în ajutor sprijinându-l. Îi îndepărtă violent şi ţinti cu degetul un punct la orizont, deasupra dealurilor.

– Vin!!!

Smulgând ochianul de la brâu, l-am îndreptat către locul unde ţintea cu degetul. Puncte, multe puncte nedesluşite ce se mişcau asemenea musculiţelor. Şi roiul se îndrepta spre noi, de fapt înspre munţi. Spre trecătoarea Craiului de Munte. Spre tabăra noastră.

Căpitanul le văzu şi el. Îl scutură cu putere pe Atins.

– Ce sunt?.....

– Gândacii. Vin!!! Mulţi.....Vin!!!

Din cele citite ştiam de presiunea enormă şi halucinaţiile pe care le induceau asupra celor Atinşi apropierea de heitani. Speram ca efectul să fie într-un singur sens. Altfel gândacii ştiau exact unde ne aflam.

– Trebuie să ajungem înapoi la tabără; murmurai neauzit de nimeni.

3

Dar înainte tabăra trebuia anunţată. Pornii din nou aparatul de comunicaţie sperând să se fi reâncărcat îndeajuns pentru o nouă transmisie la atât de puţin timp după ultima.

Funcţiona. Imaginea se stabiliză şi un maşinist uimit se uita la mine.

– Ce vrei ? mă întrebă tăios.

– Să vorbesc cu tarabostele. Acum! E urgent. -A spus să nu fie deranjat. Nu mă putui abţine şi urlai în aparat:

– În câteva minute gândacii vor fi peste voi. Adu-l pe tarabostes acum, idiotule!

Maşinistul dispăru speriat. Nu dură mult şi apăru tarabostele.

– Ce este scribule?

– Gândacii, taraboste, din aceia zburători care au atacat sappele. Peste o sută. Ş i zboară în direcţia trecătorii, în direcţia taberei.

– Te aud. Contact cu forţele lor de la sol?

– Nu. Doar zburătorii, însă Atinsul care este cu noi a intrat în stare de nebunie. Trebuie să fie mult mai mulţi în apropiere.

– Întoarceţi-vă imediat la tabără. Vom avea nevoie de toate lăncile disponibile.

Faţa dispăru o dată cu întreruperea contactului. Între timp ceilalţi cercetaşi îl potoliseră pe Atins dându-i să bea amestecul pregătit special de vraci pentru timpurile când Atinşii nu se mai puteau controla. Am împachetat cât am putut de repede aparatul şi am încălecat.

Aproape ne omorârăm caii sub noi la galopul întins, forţat, pentru a ajunge la trecătoare înaintea zburătorilor insectoizi.

Ş i aproape pierdurăm cursa. Primii zburători ajunseră la tabără înaintea noastră fiind însă doborâţi cu uşurinţă de lăncierii care păzeau întăritura şi fuseseră avertizaţi de atac.

Restul însă veneau în spatele lor.

Ca fortificaţie tabăra noastră lăsa de dorit. Câteva corturi şi un hambar care servise ca punct de popas pentru călători şi vânători la trecerea munţilor de-a lungul timpului. Şi care servea ca adăpost pentru taraboste. Căpitanul descălecă primul şi dispăru în hambar, probabil să vorbească cu tarabostele.

Eu am dus echipamentul de transmisiuni la maşinişti, era prea scump să fie pierdut. La sfârşitul fiecărei misiuni trebuia înapoiat. Cortul maşiniştilor împachetat cu o mulţime de echipamente părea înghesuit dar am reuşit să mă strecor cu greutate şi i-am descoperit pe cei doi maşinişti aplecaţi deasupra altui aparat.

– V-am adus maşinăria înapoi.

Capul împănat cu o cască neobişnuită a unuia dintre ei se întoarse spre mine:

– Pune-l pe masă şi semnează-l. Apoi se întoarse la lucru.

4

Chiar şi cu duşmanii venind peste noi şi ei tot nu se despărţeau de maşinăriile lor. Le-am pus comunicatorul pe masă lângă alte două şi am semnat de predare. Afară, al doilea val de zburători se apropia.

Veneau încet, strânşi în jurul unor creaturi balonate cu o serie de apendice în partea inferioară. Uitându-mă prin ochian am observat creaturi mici, comparabile cu oile agăţate de

apendice, le văzusem în imaginile primelor raiduri ale heitanilor. Sângeroase, cu dinţi puternici şi gheare ce puteau sfâşia cu uşurinţă prin scuturi şi armuri, se mişcau cu o viteză ieşită din comun. Le numiserăm creas în scrieri dar era prima oară când le vedeam cu adevărat în viaţă.

Armamentul nostru greu intră în acţiune. În fapt, un singur tun-flamă aservit de-o echipă de trei oşteni. Primul fulger de energie concentrată rată creatura balonată din fruntea grupului. Ajustară tunul până acesta se reâncărca. Deja creaturile erau prea aproape pentru mai mult de încă o salvă.

Neavând o lance proprie trebuia să mă bazez pe kraatul meu, iar kraatul este o armă de distanţă scurtă şi fără putere îndeajuns pentru a opri una dintre creaturile zburătoare mari, poate doar pentru a anihila una dintre creaturile mici cu platoşă naturală. Însă cine ştie?

Tarabostele ieşise din hambar însoţit de căpitan şi de doi decurioni, care începură să zbiere ordine aranjând trupele pentru respingerea atacului valului deal doilea. Lăncierii se aranjară pe două rânduri, unul dintre rânduri trăgea, apoi al doilea, cât timp primul rând aştepta să se încarce lăncile-flamă. Cercetaşii, fiind ţintaşi de elită, îşi luară locul după puţinele puncte care le ofereau adăpost: pietre, zidul întăriturii, un trunchi doborât de arbore, copacii de pe marginea versanţilor.

Restul oştenilor, căci prea puţini purtau lănci-flamă se aranjară rapid fiind gata să protejeze tunul şi lăncierii, cele mai puternice arme pe care tarabostele le avea la îndemână. Cât de folositoare erau armele albe, soldaţii ce pieriseră în Ultima Bătălie, puţinii care supravieţuiseră, ar fi putut depune mărturie. Pieriseră cu zecile încercând să doboare doar una dintre creaturile mai mari.

Străfulgerări roşiatice mă smulseră din gânduri. Lăncierii trăgeau. Şi din nou îmi dădeam seama că cercetaşii sunt soldaţi de prima mână, veterani a zeci de bătălii. Una, două dintre creaturile de transport cădeau fumegând din ceruri, urmate îndeaproape de zburătorii ce-i însoţeau.

Dar nu destui. Nu destule creaturi transportoare, nu destui zburători. Nu destule cădeau moarte

Veniră peste întăritură ca un roi de viespi turbate.

Eram încă lângă cortul maşiniştilor când mă trezii ţinta preferată a unui zburător.

În ultimul moment m-am rostogolit evitând lovitura dar creatura a intrat cu toată forţa în cort doborându-l şi încâlcindu-se între pânzele lui. Ignorând urletele celor prinşi sub cort ţintii capul care apărea şi dispărea a bestiei.

De la distanţa asta energia kraatului îi pulveriză creierii în toate direcţiile.

5

Arma scurtă devenise nefolositoare, îi lua aproape un minut ca să se reâncarce. Rămăsei doar cu sabia. Fierăriile din Alba o aduseseră la viaţă din cele mai bune aliaje cunoscute de daci. Tăişul este de calitate superioară, vârful străpungea uşor armurile, dar împotriva platoşei creaturilor insectoide nu o testasem încă.

Urma să o încerc acum.

Un alt zburător se apropie fulgerător şi simţii tăişurile lui pe lângă umărul

meu.

Instinctiv trăsei afară sabia din teacă şi căutai să lovesc creatura zburătoare.

În van. Se mişca prea repede ridicându-se sus în afara puterii mele. O urmării cum dansează prin aer şi se întoarce să-şi termine treaba. Aşteptai strângând mânerul lamei. În poziţie de luptă, întreg trupul pregătit pentru contactul fizic cu creatura.

Doi soldaţi, unul purtând ditamai scutul dreptunghiular şi celălalt o lance lungă terminându-se asemenea unui trident doar că avea cinci vârfuri, trecură lângă mine şi se aşezară în poziţie cu scutul sprijinindu-se pe pământ şi lancea stabilă pe el cu partea de spate înfiptă în sol, pentru a prelua şocul în caz de ciocnire.

Creatura făcu o figură de V în aer şi veni ca un taur împlântându-se direct în vârf. Îndemânarea soldatului nu împiedică ruperea lăncii, greutatea creaturii şi viteza dându-i o forţă prea mare. Continuându-şi cursul intră direct în cel cu scutul doborându-l.

Eu, cu sabia scoasă, sării la o parte pregătit să tai. Nu a fost nevoie. Mişcările haotice ale membrelor creaturii erau involuntare, două vârfuri străbătându-i torsul. Şi soldatul era teafăr, doar zgârieturi, în timp cel care fusese prins cu scutul

rămăsese sub creatură. Dar trăia, căci tocmai împingea cu greutate creatura de pe el.

– Ce faci? Ajută-l!

Mi se adresă un decurion bărbos, pe care nu-l mai văzusem, cu o platoşă frumos împodobită şi o lance flamă în mâna acoperită cu zale. Tonul insolent mă făcu să tresar.

Cum de un simplu decurion mi se adresa pe un asemenea ton? Dar îmi dădui seama că soldaţii tocmai mă salvaseră. Aşa că împinsei cum putui creatura de pe soldat. După care i-am aplicat două lovituri de sabie peste cap, ca să fiu sigur că este moartă.

În jur soldaţi purtând acelaşi tip de platoşă ca decurionul bărbos intraseră în luptă doborând creaturile mici care se desprinseră de transportorul lor. Luptau în echipe de trei. Doi atrăgându-le atenţia în timp ce al treilea tăia cu arma grea: secure, buzdugan, spadă lungă.

Ajutai şi eu. Pulsul kraatului explodă o creatură mică, arma se reînărcase între timp.

6

Tăiai cu sabia altul în timp ce un soldat îi atrăsese atenţia. Lama trecu cu uşurinţă prin pielea groasă ce acoperea gâtul dar întâlni os oprindu-se în el. O smulsei şi un fluid vâscos ţâşni din rană.

Braţul lamă zvâcni crestându-mi braţul dar apărătoarea mea de metal rezistă. Soldatul prinse creatura în dezavantaj şi împlântă suliţa în burta slab împlătoşată.

Urletul de groază al maşinistului ce ieşise imprudent de sub cort mă făcu să tremur. Colţi puternici îi sfâşiaseră parte a burţii şi jumătate de picior tăiată de braţul lamă.

Pe moment mi se făcu rău, rămăsei împietrit, incapabil să mă mişc. Noroc cu inteligenţa redusă a bestiei. Continuă să muşte, să rupă din om. Dându-i timp kraatului să se reâncarce.

Îl ucisei dintru-un singur foc în cap.

Şi căzui în genunchi, vărsând. Am participat la multe bătălii dar niciodată atât de sângeroase, sau de brutale. Sau cu asemenea inamici. Când în sfârşit îmi reveni cât să mă ridic în picioare, ştergându-mă dezgustat la gură, bătălia se terminase.

Heitanii fuseseră respinşi. Mai bine zis ucişi cu toţii.

Pierderile erau grele şi printre ai noştrii. Noroc cu lăncile-flamă, aruncătoarele de flăcări şi venirea decuriei bărbosului cu platoşă.

Care se dovedi a fi Barrus. Supravieţuitor al Ultimei Bătălii, decurion în garda personală a regelui. Trimis special în sălbăticiile îndepărtate pentru a conduce operaţiunile de cercetare a gândacilor.

***

– De ce ai venit aici? mă întrebă el spre seară când stăteam în jurul focului cu ceşti de ceai în mână.

Eram doar noi doi, restul se răspândiseră iar tarabostele se întreţinea cu decurionii lui şi meşterii artificieri. Barrus îşi supraveghease oamenii care conduceau forţa de muncă, punând la cale fortificaţia ce prindea formă la gura pasului.

– Am studiat în Sarmis şi odată cu descoperirea oraşului Atrodava am cerut să vin să cercetez misterele zeilor. Heitanii sunt o descoperire extraordinară şi un pericol pentru lumea noastră. Nu am acces la locul Ultimei Bătălii, regele a interzis accesul tuturor, deci singura mea şansă este să-i văd cu ochii mei.

– Şi acum că i-ai văzut ce crezi?

– Aş fi preferat să fi rămas în Atrodava. Izbucni în râs.

– Îmi place de tine scribule. Te sfătuiesc să iei prima armaxa ce trece pe aici şi să te întorci la Atrodava. În curând vom fi în sânge până la genunchi. Şi va fi a prietenilor şi tovarăşilor de arme.

7

– Dar dacă ne sunt duşmani şi războiul este iminent atunci nu e mai bine să-i înţelegem? Poate chiar să găsim o cale de a evita conflictul.

Barrus zâmbi mânzeşte:

– Vorbeşti ca regele. A spus acelaşi lucru când m-a trimis încoace.

– Sunt un pericol chiar atât de mare? Tu ar trebui să ştii. Rămase cu privirea pironită în foc, parcă complet desprins de lume.

Văzui cu coada ochiului oştenii săi privindu-ne, terminaseră cu treaba şi îşi făceau corturile. Dar nici unul nu se apropiase să ne disturbe conversaţia.

– Regele şi Vardar au intrat singuri în casa zeilor. Şi curând cerul s-a întunecat, un cerc de energie a apărut şi prin el s-au revărsat dihăniile. Fără număr. Am luptat. Frica ne cuprinsese pe toţi dar n-am dat un pas înapoi. Am luptat până n-am mai rămas decât cinci sute. Atunci.........

Nu-şi termină cuvintele:

– E istorie veche. Îţi povestesc altădată. Acum e timpul să verificăm fortificaţiile. S-ar putea să ne trezim cu oaspeţi la noapte.

Oştenii făcuseră o treabă bună. Şanţuri săpate adânc cu val de pământ în spate. Pentru tunuri ridicaseră movile cu spaţiu plat deasupra, ca nişte cratere. De acolo lăncierii puteau vărsa foc peste atacatori fără ca, creaturile mici să poată ajunge la ei. Aşteptau dimineaţa ca să bată în pământ linia de pari ascuţiţi şi să sape gropi.

Forţele noastre păreau destul de insemnificante încât îmi era greu să cred că am putea fi un zăgaz în faţa dihăniilor. Şi-n mod sigur n-am fi pus probleme cuiva ce comanda mai mult de o centurie.

– Aş fi preferat măcar un tun fulger; murmură Barrus când terminarăm

turul.

– Din cele noi.

– Da. Dacă-şi respectă tipul de atac şi vin hoardă, capacitatea noilor tunuri de a menţine un fulger constant ar fi fost de mare folos.

– Sunt sigur că Liderul de Război are câteva. Decurionul zâmbi:

– Liderul Scaltur are ca obiect principal al misiunii lui să apere Atrodava. Restul este secundar.

Rămăsei împietrit.

– Dar cu siguranţă Ammarut şi celelalte locusuri au prioritate. Dacă Liderul duce armata în Nord cine apără Ammarutul? Întreaga regiune rămâne deschisă.

– Atrodava este viitorul nostru scribule. Liderul de Război a trimis două centurii înainte cu armaxe să întărească apărarea oraşului. Armata înaintează greu. E teritoriu necivilizat. Nu toţi sunt alături de rege în campanie. Mulţi cred că heitanii sunt o himeră, un pretext pentru a menţine o armată puternică. Scaltur e unul dintre aceştia. S-ar putea ca să-l convingă pe rege că ar

trebui să fortifice regiunea, sau să-i înfrunte direct pe heitani. Oricum pasul este extrem de important strategic.

8

– Deci vor veni întăriri?

– Da, dacă tarabostele va ţine pasul destul de mult. Mâine dimineaţă sappa pe care am trimis-o cu răniţii se va întoarce şi eu împreună cu asabarii vom pleca în tundră, să-mi împlinesc misiunea.

– Care este misiunea ta?

– Asta este secret; răspunse el şi se întoarse spre oştenii săi dându-le indicaţii de a construi încă un rând de fortificaţii în spatele celor deja construite; Ascultă la mine. Pleacă.

Mă lăsă singur în noapte gândindu-mă la ce voi face. Dacă am fi fost atacaţi în acel moment, oştenii obosiţi după munca de construcţie, am fi fost distruşi cu siguranţă.

Dar dimineaţa ne găsi tot acolo. Cel puţin pe o parte. Barrus plecase înainte să mă trezesc cu decuria lui, zburase în tundră căutând cine ştie ce la ordinele regelui.

Tarabostele îşi poziţionase trupele, cu cercetaşii călări să ţină sub observaţie tundra în timp ce lăncierii ocupau poziţii pe redutele de pământ. Tunurile fură instalate şi ele în timp ce aruncătoarele de flăcări erau pregătite pentru a vărsa şuvoaie fierbinţi peste gândaci.

În afară de oşteni sappa adusese şi arcuri lungi cu săgeţi, destule pentru ai înarma pe toţi. Arcurile lungi lansau săgeţi ucigătoare, vârfurile treceau prin armurile de fier deci ar fi trebuit să treacă cu uşurinţă şi prin pielea sau carapacea gândacilor. Eficienţa maximă consta în salve masive care plouau vârfuri de fier. Arcaşii noştrii însă trebuiau să-şi aleagă ţintele cu atenţie, rezerva de săgeţi fiind redusă dar cu toate acestea arcurile lungi rămâneau arme formidabile în mâinile celor pricepuţi.

Cortul maşiniştilor a fost distrus. Cei rămaşi în viaţă se ocupaseră cu instalarea armelor grele, iar acum strângeau ce mai era încă funcţional din cort. Salvaseră aparatul de transmisiuni şi maşinăriile care le permiteau să aprindă lumini puternice sau să scoată sunete îngrozitoare.

Maşinării care însă nu credeam că vor reprezenta un real pericol pentru gândaci atunci când aceştia vor ataca.

Între timp vremea se stricase.

Norii cenuşii deveniseră negrii şi vântul se înteţise şuierând sălbatic de-a lungul pasului. Dacă o ţinea tot aşa, avea să şi plouă. Nu ştiam cât îi deranja pe gândaci dar armele noastre sunt afectate de ploaie, aruncătoarele de flăcări în special.

Reuşii să fac rost de-o lance grea de la cercetaşi. Căpitanului îi pieriseră doi oşteni în luptă sfârtecaţi de micile creature. Şi cum fiecare dintre cercetaşi purta o lance rămăseseră două în urma lor. Iar cum căpitanul cercetaşilor mă considera de-a lui îmi oferise mie una. Ştiam să trag cu ele dar întotdeauna preferasem kraatul. Folosirea armei uşoare oferea avantaje considerabile. În primul rând nu te încurca precum lăncile-flamă. Dar în situaţia actuală puterea de foc era mai importantă decât mobilitatea.

9

Verificai arma, învăţasem de la cercetaşi lucrul acesta, întotdeauna să verifici echipamentul. În pustietate erai ca şi mort dacă aveai probleme cu echipamentul. Ceea ce se şi întâmpla dacă îl ţineai în condiţii proaste.

Pe măsură ce ziua trecea simţeam atmosfera în tabără schimbându-se. Speranţa reânvia pentru-că odată cu trecerea orelor armata noastră se apropia.

Stăteam lângă Atins, Seran, într-un adăpost ridicat în grabă într-o adâncitură în coasta versantului. Mă gândeam că atâta timp cât nu-i simte el gândacii sunt departe. Dar îmi explică că nu stau chiar aşa aceste lucruri. Nu ştia cum sunt alţi Atinşi deoarece până nu demult Atinşii erau proscrişi, siliţi să se ascundă la marginea societăţii, obişnuiţi să-şi ascundă capacităţile pe care soarta le sădise în ei. El simţea gândacii ca pe-o durere puternică de cap. Până acum nui simţise decât de două ori, în ambele cazuri fuseseră mulţimi considerabile de gândaci. Poate dacă erau puţini nu i-ar fi simţit.

Pânza de la intrarea adăpostului fu dată la o parte şi Menon intră. Cercetaşul aruncă obosit ochianul pe patul încropit în grabă într-un colţ.

– S-a terminat paza? îl întrebai.

– Da; răspunse aşezându-se în apropierea încălzitorului; E linişte afară. O patrulă călare supraveghează înprejurimile gurii pasului. Dacă sunt acolo îi găsim noi.

– Creaturile astea se strecoară cu multă dibăcie. Fii cu băgare de seamă Menon. Sunt prea multe lucruri pe care nu le ştim despre heitani.

– Tovarăşii mei iau urma la om sau animal. Dacă gândacii sunt afară îi vor găsi.

– De asta mă şi tem.

– N-ai de ce te teme. O moră de călăreţi vine încoace omorându-şi caii sub ei; spuse Menon desfăcându-şi o porţie de mâncare din care se înfruptă cu poftă.

Ceea ce mă îngrozea. Raţiile de armată conţineau cele necesare pentru a

menţine trupul în formă, însă gustul.....O, era groaznic. În studiile despre armate

pe care le-am făcut găsisem destule referinţe la asigurarea proviziilor pe timp de război şi până acum raţiile de război se dovediră a fi cea mai bună cale de a asigura masa trupelor.

Intrarea fu dată la o parte din nou şi alţi doi cercetaşi intrară. Aşezându-se lângă Menon, desfăcură sacii lor de provizii şi se puseră pe mâncat.

– Se face noapte; spuse unul dintre ei printre îmbucături de ortos

– Folosim vizoarele atunci; grăi Menon

– Îmi împrumuţi vizorul pentru ceva timp? îl întrebai pe Menon.

– I-al. Dar în patru ore intru înapoi în gardă.

– Ţi-l aduc înapoi. Vreau doar să dau o raită prin jur.

– Ai grijă, scribule.

O dată ieşit afară vântul mă lovi în plină faţă. Aranjai vizorul, strînsei kaunka în jurul meu şi porni la pas mărunt într-un tur al taberei.

10

Pereţii de stâncă ce străjuiau flancurile, ameninţători şi masivi erau pustii. Vizorul detectă forme emiţând căldură, animale mici ce căutau adăpost din calea furtunii de la orizont.

Într-un fel le invidiam.

Ş i noi ştiam de venirea unei furtuni dar spre deosebire de ele noi nu puteam să ne dăm la o parte din calea ei.

Spatele taberei fusese asigurat cu un val simplu de pământ şi un şanţ. Două santinele păzeau intrarea în tabără. Una singură purta vizor, piese de maşinărie rare, erau doar pentru cercetaşi şi paznici.

Ca şi alte maşinării a căror secrete erau cunoscute doar de maşinişti, preoţi şi artificieri: flotoarele, sappele, felinarele, armele flamă şi alte minuni ale zeilor a căror secrete au fost smulse cu sute de ani în urmă.

Energia rămânea secretul preoţilor, odată cu descoperirea răşinii de stroc, un copac asemeni stejarului. Răşina, în amestec cu anumite materiale, avea proprietăţi incredibile de a înmaganiza şi elibera cantităţi mari de energie. Arborele de stroc părea un dar al zeilor, un dar pe care oamenii au învăţat să-l aprecieze la adevărata valoare doar după descoperirea secretelor zeilor.

Restul trupelor se retrăgeau în adăposturile lor pentru noapte, focuri mari luminând toate direcţiile, dând peste cap ceea ce vedeam eu cu vizorul. Auzisem că tarabostele voia construirea de fortificaţii extinse ce includeau adăposturi semisubterane cu porturi pentru trageri. Soldaţii urmau să fie protejaţi de atacurile directe ale gândacilor, iar lăncierii puteau ţintii cu uşurinţă. În războaiele noastre apariţia aruncătoarelor de flăcări a însemnat abandonarea adăposturilor, apărătorii ardeau ca paiele odată ce reuşeai să pui o ţeavă de aruncător prin porturile de tragere.

O mişcare la intrara taberei dinspre est îmi atrase atenţia. Patrula de călăreţi se întorsese, întunericul devenind o problemă pentru cai. Spre deosebire de oamenii de pe spinările lor n-aveau vizoare şi-ar fi putut aluneca cu uşurinţă într-o groapă sau crăpătură ascunsă de gheaţa subţire şi întuneric.

Infanteriştii păreau să vorbească cu cercetaşii. Curios mă îndreptai spre ei să aud şi eu veştile dar până să ajung la ei, cercetaşii intraseră în cabana tarabostelui şi probabil îi dădeau raportul.

– Au găsit ceva? îl întrebai pe oşteanul ce vorbise cu ei. Acesta mă măsură cu privirea şi răspunse:

– Tarabostele este la comandă şi raportul este pentru el.

– Uşor soldat. Acesta este scribul expediţiei. Este de datoria lui să scrie despre ce se întâmplă aici şi să raporteze regelui; remarca venea de la căpitanul cercetaşilor care se apropiase de noi neauzit.

Soldatul luă poziţia de atenţie, relaxându-se doar la semnul căpitanului.

– N-au găsit nimic; spuse căpitanul privind în zare; Li s-a părut că au văzut un zburător în depărtare. Un singur zburător.

– Ca un cercetaş. Dacă gândacii sunt cât de puţin ca şi furnicile sau albinele atunci vor fi cercetaşi în faţa armiei principale; îmi dădui cu părerea.

– Aşa cred şi eu.

– Căpitane, ai văzut vreodată cum înaintează o armată de furnici? Mă privii mirat:

– Nu, nu pot spune c-am văzut.

– Sunt ca şi un fluviu de neoprit, odată ce prind o pradă întreg puhoiul o copleşeşte. Am observat păsări surprinse de puhoi, sute de furnici care îi intrau prin toate orificiile. A fost oribil.

– În acest caz scribule, sper ca gândacii să nu fie asemeni furnicilor tale. Ne depărtaserăm de gărzi aşa că nu mai puteam fi auziţi.

– Şi aşa soldaţii sunt destul de speriaţi. De-abia stau în linie, dacă mai şi aud poveşti îngrozitoare până mâine dimineaţă vor fi toţi demoralizaţi şi chiar sar putea să ne confruntăm cu dezertări; îmi zise aspru căpitanul

Am înclinat capul în semn că am înţeles.

– De acum îmi voi păstra părerile pentru mine.

– Le poţi înregistra şi împărtăşii celor din Corpul Ştiinţific când vor ajunge aici. Le-am trimis câteva corpuri pentru a le studia. Mă mir că nu ai tăiat şi tu unul.

– Le-am văzut cum arată. Specimene de aştia mici şi zburători, au fost capturate şi înainte. Cei care-i purtau m-ar fi interesat dar nu am echipamentul potrivit pentru a-i cerceta. Am luat imagini cu corpurile şi înţeleg că tarabostele a ţinut un cadavru întreg în afara taberei.

– Nu. L-au ars la sfatul lui Barrus; râse căpitanul.

– Ce? Nu mi-a spus nimic. Trebuia să păstreze unul.

– Barrus a spus că este prea periculos. Şi el avea autoritatea regelui. Aristal şi toate alea...........

Dintr-o dată nu mai doream să discut. M-am retras politicos înapoi în adăpost aruncându-i vizorul lui Menon.

Ş i m-am pus pe lucru. Punând pe înregistrator toate întâmplările şi trecând pe hârtie aspectele creaturilor şi observaţiile mele despre ele. Cum aria mea de cercetare este istoria şi tehnica observaţiile mele despre biologie erau de amator. Şi nici una nu avea un impact asupra situaţiei noastre imediate.

***

Cred c-am adormit cu pergamentele în faţă, deoarece m-am trezit cu faţa în ele şi bubuituri puternice în urechi. Eram singur în adăpost.

Păşind afară m-am întâlnit, de fapt aproape m-am ciocnit cu Xayas singurul asabar lăsat în urmă de Barrus din decuria sa.

– Ce se întâmplă? l-am prins de umăr . Cred că văzui o umbră de zâmbet sub coif.

– Muncă de construcţie.

– Ce?

– Construim un adăpost subteran. O fortificaţie demnă de acest nume. Şi cel mai eficace mod de-a face o gaură în pământ este de-a folosi tunurile.

Mintea mea înceţoşată pricepu cu greu despre ce vorbeşte. Apoi văzui soldaţii trăgând în pământ. Şi pricepui.

Foloseau tunurile pentru săparea adăpostului, fiecare puls de energie lărgind gaura în pământ. Şi, spre deosebire de târnăcoape şi lopeţi, energia distructivă făcea loc şi-n stâncă. Soldaţii care lucrau purtau scuturi protejându-se de bucăţile de piatră ce plouau de fiecare dată când nimereau în stâncă. Dar fiecare descărcare seca sursa de energie a armelor. Mai ales în cazul tunurilor.

– De ce se grăbeşte tarabostele?

– Dacă nu ai fi dormit atât de mult ai fi ştiut. Vino cu mine! Auzindu-l îmi dădui seama că dormisem mult, mărturie era şi soarele ce

se ridicase sus pe cer. Ajungând la parapetul exterior Xayas îmi arătă o serie de mogâldeţe mişcându-se rapid pe fundalul vegetaţiei sărăcăcioase.

Am dus ochianul la ochi. Zeci de creaturi mai mari decât cele aduse de zburători şi pe care le recunoşteam din desenele făcute de rege fiind de acelaşi tip cu care luptaseră în Ultima Bătălie.

– Le recunoşti? întrebă tânărul oştean.

– Da.

– Ş i eu. Barrus ne-a povestit despre ele. Au armură ce cu greu poate fi străpunsă, colţi ascuţiţi şi gheare ce taie şi scuturile. Armele zeilor sunt singurele cu adevărat folositoare împotriva lor.

– Cercetaşii? eram îngrijorat pentru camarazii mei, nu-i văzusem.

– Tarabostele i-a trimis să verifice munţii şi potecile pe care s-ar putea strecura duşmanii. N-avem pe nimeni afară.

– De ce nu atacă? Oşteanul ridică umerii.

– Tu eşti scrib. Tu să ne spui. Că doar voi îi cercetaţi. Mi-am păstrat părerea pentru mine. Mulţumindu-mă să mă uit cu atenţie

la creaturile numite soldaţi. Îşi ridicau capetele alungite şi păreau să scoată sunete dar de la marea distanţă şi cu bubuiturile săpăturilor nu auzeam nimic. Studiam mişcările în ansamblu. Creaturile se mişcau de parcă ar fi studiat tabăra de la distanţă, formau un cordon între noi şi tundră.

Soldaţi uşori. De asta îmi aminteau. De proprii noştrii călăreţi shendanţi care formau ecranul armatelor.

Dar ai noştrii purtau arme de distanţă, poate.......Mă oprii. Le acordam

prea multă inteligenţă unor gândaci. Cu toate că regele spunea ceva de inteligenţa lor în Ultima Bătălie Şi pe măsură ce vedeam mai mult cu atât mai îngrijorat eram. Heitanii dădeau dovadă de inteligenţă. Ştiam că cei ce controlaseră armate de heitani fuseseră în spatele războiului civil. Şi acele fiinţe fuseseră extreme de inteligente. Poate chiar zei răi. Dar Vardar spusese că drumul zeilor fusese distrus în Ultima Bătălie

– În cât timp va fi gata adăpostul?

– De abia termină acum de săpat. Dacă lucrăm toată ziua va fi gata

diseară.

– S-ar putea să nu avem atât timp la dispoziţie.

Timp de câteva minute căutai în cap o idee care să ne dea timp în plus.

– Foc grecesc! am exclamat, atât de tare încât se întoarseră toţi spre mine să vadă ce s-a întâmplat.

Xayas era încă destul de aproape aşa că îl întrebai:

– Xayas, ştii cumva dacă este foc grecesc în tabără?

– În rezervoarele aruncătoarelor, şi două butoaie de rezervă.

– Du-mă să-l văd pe taraboste.

Mă privii ciudat dar îmi făcu semn să-l urmez.

Tarabosele stătea în cabană împreună cu maşiniştii şi artificierii trebăluind la aparatul de transmisiuni, care părea că nu funcţionează.

– Ce doreşti scribule? mă luă din scurt decurionul Taxiar.

– Să vorbesc cu tarabostele.

– E ocupat. Şi de ce nu eşti cu cercetaşii? Eşti ataşat lor şi nu centuriei noastre.

– Este urgent să vorbesc cu tarabostele. Dă-te la o parte să trec. Nu avem timp de prostii ierarhice.

– Stai pe loc! o mână puternică mă prinse de braţ şi mă opri în loc din încercarea mea de a trece pe lângă el.

– Lasă-mă să trec!

Tonul ridicat şi precipitat al discuţiei atrase atenţia tarabostelui.

– Ce se întâmplă?

– Nimic; răspunse decurionul.

Nu m-am lăsat şi am ridicat vocea.

– Taraboste. Ascultă-mă, te rog! Am informaţii importante despre gândaci.

– Lasă-l să treacă! ordonă tarabostele.

Decurionul luă mâna de pe mine. M-am apropiat de taraboste.

– Vorbeşte scribule!

– Nu mă pricep la armată dar sunt sigur că adăpostul - cazemată e singura opţiune dacă vrem să ţinem pasul. Acolo, afară sunt soldaţi gândaci.

– Am fost informat scribule.

– Da, şi atunci ştii că vor trece şanţul într-o secundă şi se vor căţăra cu uşurinţă pe valul de pământ. Armele normale nu sunt o problemă pentru ei. Şi în acelaşi timp vor lovi şi cu zburătorii.

– De unde ştii? Vorbim de animale aici; mormăi obosit tarabostele.

– Heitanii sunt la fel de inteligenţi ca şi furnicile. Şi furnicile au cercetaşi la puţin spaţiu în faţa corpului principal. Iar eu cred că gândacii ce ne privesc le sunt cercetaşii. Corpul lor principal trebuie să fie undeva în apropiere. Şi buncărul pe care îl construiţi va fi singura cale de supravieţuire.

Tarabostele cumpăni la cuvintele mele.

– Şi ce propui?

– Avem butoaie de foc grecesc. Dacă le amestecăm cu ulei de fag nu vor lua foc în contact cu aerul. Umplem şanţul cu acest amestec, ungem şi valul de pământ. Când gândacii ajung la şanţ îi dăm foc. Cordonul de foc îi va ţine la distanţă, pentru un timp. Focul grecesc arde mult timp la aceleaşi temperaturi. Poate destul timp ca să terminăm adăpostul.

– Dar vom consuma toate rezervele de foc grecesc. Şi cu vremea de afară sappa a rămas la Ammarut. Nu vor mai fi rezerve.

– Taraboste, ai încredere. Când heitanii vor veni vor veni în forţă şi ceata ta de oşteni nu vor reuşi să ţină linia.

– Te îndoieşti de curajul şi priceperea războinicilor mei? vocea se înăsprise.

– Lord, nu mă îndoiesc de oşteni dar cred că vor veni cu miile. Omorâţi

atâtea?

– Galbo, pune în aplicaţie planul scribului. Şi întinde capcanele, pe toate care le mai avem. Îţi mulţumesc de sfat scribule. Lucrează împreună cu artificierii, poate reuşiţi să coaceţi ceva din rămăşiţele echipamentelor.

M-am retras căutându-i pe maşinişti, dar nu înainte de a arunca o privire asupra amicilor noştri insectoizi.

Continuau să patruleze de-a lugul şi latul tundrei.

În adăpostul lor improvizat maşiniştii se învârteau în jurul echipamentelor rămase. La o primă privire nu părea să fi rămas ceva folositor şi după câteva minute artizanii îmi confirmară opinia. Maşinăriile rămase erau pentru a fi folosite de civili, nu militari. Nimic care ar fi reuşit să rănească monştrii înzăuaţi.

Poate doar electroplasele, dar în cazul lor energia reprezenta o problemă. Mi-ar fi plăcut să avem un chivot sau câteva ucigătoare. Dar ucigătoarele fuseseră interzise de toate clanurile din cauza efectelor oribile pe care le produceau, mii de oameni muriseră când prima ucigătoare fusese testată şi folosită. Secretul lor, adânc ascuns în temple de către preoţi nu fusese atins în ultimii cincizeci de ani. Chivoturile a căror putere era dată de zei erau prea puţin înţelese, ucideau pe oricine intra în raza lor de acţiune cu o forţă invizibilă. Şi până acum nimeni nu găsise o cale de protecţie împotriva puterii zeieşti ce zacea în ele.

Dar treaba mea să găsesc ceva care ar fi putut fi folosit să omoare gândacii şi să ne salveze vieţile. Acum. Cu ce aveam la dispoziţie.

Privii cu atenţie o cutie dreptunghiulară, lunguiaţă. O folosiseră pentru experimentele cu animale, în special câinii erau afectaţi de sunetul scos de mecanismele cutiei. Oamenii se dovediseră incapabili să-l audă.

Poate avea vre-un efect şi asupra gândacilor. Cu grijă am degajat cutia în afara rămăşiţelor şi am verificat sursa de energie. Era încă funcţională. Continuai verificarea. Maşinăria era intactă. Cerui ajutor lui Xayas pentru a căra cutia până

în apropierea valului de pământ exterior şi ajutorul maşiniştilor pentru aranjamentul final.

Doream un experiment de lucru cu efect redus care să ne dea o idee despre efectul maşinăriei asupra gândacilor, dar să nu atragă hoarda de insecte care eram sigur că era pe undeva pe aproape. Raza de acţiune prezenta a doua problemă. În teste câinii resimţiseră efectul la cincizeci de picioare.

Am pornit aparatul la putere minimă. Nici un semn la gândaci. Mărind puterea mă aşteptam la vre-un semnal. Degeaba. Insectoizii continuau să patruleze fără să dea semne

că resimt efectul sunetului. Cu inima strânsă împinsei puterea maşinăriei peste maxim. Aparatul începu să tremure.

Sigur se va strica în următoarele momente, gândii.

– Ceva se întâmplă! mormăi Xayas

Apucai ochianul. Întradevăr creaturile erau afectate. Cercetaşul se oprise scuturându-şi căpăţâna lunguiaţă. Dacă îi afecta la fel ca şi pe câini, atunci îl deranja urechea interioară. Dacă avea urechi. Se trase cât mai departe de noi.

Oprii imediat maşinăria fumegândă. Consideram testul un succes şi-ar fi fost păcat să distrug aparatul înainte de a ne folosi cu adevărat. L-am chemat pe căpitanul cercetaşilor, raportându-i rezultatul. Îl primi cu rezervă.

Ca orice războinic n-avea încredere în maşinişti.

Dar fu de acord să instaleze aparatul în faţa întăriturilor.

Nici nu terminasem de întins firele cînd sunetul cornului ne făcu să ridicăm capetele. Cu ochiul liber am văzut cel puţin o duzină de forme înaintând repede.

Ochianul limpezi lucrurile. Vreo duzină de gândaci de diferite feluri goneau către noi. Două tipuri le recunoscui, însă erau şi creaturi noi. Unele aveau trup asemănător cu miriapozii cu cleşti, în timp ce altele semănau cu scorpionii, dar la dimensiuni mult mărite fiind aproape la fel de înalţi ca oamenii.

Semnalul cornului aduse toţi oştenii pe palisadă gata de luptă.

– Porneşte maşinăria; strigă căpitanul.

Am strâns urgent capetele firelor la cutia de comandă, şi-am împins comutatorul.

Efectul fu imediat. Primele creaturi intraseră în aria de acţiune. Începuseră să se mişte dezordonat, parcă ar fi fost bete. Totuşi continuară înaintarea. Încăpăţânate fiinţe!

Dar pe măsură ce micşorau distanţa se mişcau tot mai încet, până ce se opriră toţi scoţând sunete îngrozitoare pe care le auzeam chiar şi de la marea distanţă la care ne aflam.

Tunurile deschiseră focul. Prinşi pe loc, incapabili să se mişte, gândacii erau măcelăriţi. Fiecare flamă de energie însemna moarte sigură. Mânat de turbare unul dintre scorpioni o luă înaintea celorlalţi, apropiindu-se. Tunurile îl luară la ţintă.

Prima lovitură trecu pe lângă el. A doua nimeri în plin transformând creatura într-o ploaie de bucăţele cărnoase. Până la urmă toate creaturile fuseseră ucise.

Prea mult timp n-am avut să ne bucurăm de victorie şi la insistenţele mele, şi a căpitanului de cercetaşi, tarabostele îşi puse înapoi oamenii la lucru. Eram sigur că gândacii vor distruge maşinăria în următorul atac.

Deveneam din ce în ce mai sigur de inteligenţa gândacilor. Poate nu de gândirea individuală a creaturilor ce ne atacaseră. Dar de ceva, cineva, care controla gândacii. Şi acea inteligenţă îşi va da seama de unde provenea semnalul ce supăra gândacii.

Ne alăturarăm efortului de construcţie, lucrând cot la cot cu soldaţii. Salve concentrate de energie desprinseră bucăţi de stâncă pe care le căraseră pentru a întării zidurile adăpostului. Hambarul fusese desfăcut, pereţii folosind ca acoperiş adăpostului. Peste ele aruncam pământul, bătătorindu-l.

Tarabostele dădu ordin cercetaşilor să iasă în tundră, în căutarea duşmanului. Aş fi dorit să merg cu ei. Dar îmi dădeam seama că doar i-aş fi încurcat. Tipul de misiune îl cunoşteam prea bine. Urmau să călărească la galop, să nimicească creaturile cu pulsuri de energie trase din goana cailor şi să observe mişcările gândacilor la distanţe mici, de câteva sute de metri.

Eu continuam să lucrez alături de soldaţi, dar după ceva timp îmi dădui seama că nu eram făcut pentru munca fizică. Simţeam privirile ironice ale soldaţilor şi auzeam comentarii la adresa condiţiei mele fizice, nu tocmai măgulitoare.

Unul mă împroşcă cu o lopată de pământ. Continuai să muncesc în timp ce prietenii lui râdeau de mine. Altul mă împinse. Căzui jos. De data asta sării înapoi în picioare cu lopata scurtă în mână ca o armă. Oşteanul cu zâmbetul ironic pe buze era de două ori cât mine şi probabil mă putea zdrobi ca pe o muscă. Totuşi nu mă gândeam să dau înapoi, eram prea obosit şi nervos.

Cuţitul ascuţit se sprijini de gâtul zdrahonului ca prin minune. Xayas apăruse în spatele lui:

– Ascultă bine; şuieră el; dacă te atingi de un fir de păr al scribului îţi voi tăia personal gâtul. Alege. Şi voi ceilalţi. Înţelegeţi ce vă spun. Dacă nu, sunt gata să vă arăt. Personal şi de aproape. Fiecăruia.

Oşteanul lăsă capul jos şi-şi ceru mormăind scuze. Autoritatea lui Xayas era cunoscută şi trebuia să fi tâmpit să te încaieri cu un asabar. Pe mine Xayas mă trase la o parte:

– Hai! Să vezi ceva.

De pe palisadă, putui vedea, cu ochianul, un nor negru de forme apropiindu-se cu viteză. Coborâi ochianul cercetând solul. Cercetaşii goneau înaintea norului la viteze care scoteau sufletul armăsarilor.

Tarabostele dispuse rapid oştenii pe vîrful palisadei.

De data asta nu mai era vorba de o probă, ci de un atac în forţă. Numărai cel puţin patru sute de zburători.

17

– Zeii să ne apere! exclamă Xayas care privea cu ajutorul vizorului. El nu se uita în sus.

Coborâi iarăşi ochianul. Şi văzui.

Un covor de gândaci acoperea tundra. Zeci de forme, diferite de cei obişnuiţi. Iar de mărime ce să mai spun? Unii ajungeau până la mărimea burgonilor. Şi toţi veneau spre noi. Ca un tăvălug.

Pericolul era iminent. Zburătorii intraseră în raza de acţiune a bruiajului. Fură zăpăciţi, la fel ca înainte. O mulţime căzură. Alţii însă se îndreptau în număr foarte mare în direcţia maşinăriei izbindu-se fizic în ea.

Focul armelor spulberă cel puţin o duzină. Nu destule. Una, două, trei, acoperiră maşinăria cu trupurile lor şi probabil o loviră atât de puternic încât o defectară.

Odată efectul bruiajului dispărut, zburătorii îşi reluară coeziunea de grup trecând deasupra noastră ca şi cum n-am fi existat. Le răririrăm rândurile, energiile tăind grupuri întregi. Chiar fiind trăgător prost doborâi doi cu lancea. Mă întrebam de ce zburătorii renunţaseră la atac.

Întrebarea avea să-şi găsească mai târziu răspuns. Pe moment creaturile aeriene trecuseră lăsându-ne în faţă cu restul hoardei.

Ajunsă în raza tunurilor. Descărcările de energie pură explodară primele rânduri de gândaci. Timpul necesar reîncărcării făcu să fie doar un deterent minor în calea fluviului de insecte. Patrula călare a ajuns în interiorul întăriturii şi parapeţii de lemn au închis palisada.

Valurile de gândaci ajunseră în bătaia lăncilor-flamă. Primele arme fulgerară arzând inamicii. Urmă al doilea rând de lăncieri. Nu era nevoie să ţintească, gândacii care ţopăiau, alergau, se târau, deveniseră o masă compactă în faţa liniei noastre subţiri. Nu era nevoie să ţinteşti ca să nimereşti ceva.

Apoi pământul luă foc. Zidul de flăcări barând calea puhoiului.

Sute fură arşi, carbonizaţi de căldura intensă emanată de focul grecesc. Următorii, împinşi, trecură peste cadavre găsindu-şi la rândul lor moartea aici. Câteva creaturi mai rapide sau doar cu pielea groasă trecură, pentru a fi incineraţi de aruncătoarele de flăcări sau nimiciţi de tunurile-flamă, trecură şi asaltară palisada.

Îmi dădui seama cât de frică-mi era când am realizat că strângeam arma în mâini dar nu trăgeam.

Eram paralizat de frică. Xayas mă trase de umăr.

– Vino!

– Unde? am reuşit să întreb.

– Până şi tarabostele şi-a dat seama că valul de pământ nu rezistă. Mişcă-

te!

Împins. Împiedicându-mă la fiecare pas, coborâi parapetul şi alergarăm la adâncitura care era intrarea în adăpostul improvizat. Alunecai pe marginea adănciturii, când m-am ridicat am văzut oşteni cărând unul dintre tunurile mari jos de pe parapet. Înghesuindu-mă, intrarea îngustă nu lăsa spaţiu pentru mai

mult de două persoane, mi-am amintit de echipamentul lăsat în cort. Am dat să mă duc după el dar Xayas mă opri.

– Nu-ţi da viaţa degeaba. Dacă eşti afară când trec creaturile vei fi un om

mort.

N-apucai să dau un răspuns că m-am trezit împins în adăpost de alţi oşteni ce părăsiseră parapetul. Maşiniştii se aflau deja înăuntru cu o mână de oşteni când au început să sosească şi alţi soldaţi târând arme grele. Privind prin fantele adăpostului am văzut creaturi apărând pe culmea întăriturilor în timp ce

lemnele transformate rapid în poartă fură distruse de insecte mărioace cu mandibule cât un om.

Am văzut pierzându-şi viaţa tarabostele, încercând să ţină piept valului de gândaci cu spada şi kraatul în mână doborâ patru insecte, folosindu-se de scut deviase gheare şi lame dar nu fu de ajuns. Fu sfârtecat împreună cu gărzile lui. Înainte de a muri reuşi să doboare creatura ce distrusese porţile.

Soldaţii dinăuntrul adăpostului scoaseră vîrfurile lăncilor prin fante şi deschiseră focul. Altul scoase aruncătorul de flăcări prăjind trei ciudăţenii jumătate furnică, jumătate miriapod.

Sub comanda căpitanului de cercetaşi, care intrase în adăpost împinseră bolonavii în faţa intrării şi instalară tunul. După care ordonă încetarea focului, Uimitor odată ce armele tăcură gândacii ne lăsară în pace trecând pe lângă adăpost ca şi cum n-am fi fost acolo.

Doi, trei, zgândăriră fantele în timp ce alte tipuri încercaseră intrarea. Dar negăsind o cale de intrare trecură lăsându-ne în urmă. Continuându-şi drumul dea lungul pasului.

Pe moment oştenii fură ţinuţi cu greu în frâu de căpitan. Unul trebui făcut incoştient ca să nu-şi omoare camarazi. Eu m-am pus jos şi stăteam cu spatele lipit de un bolovan. Inima bătea ameninţând să spargă pieptul, în rest eram paralizat de frică. Poate nu este eroic dar puţine lucruri mai eşti în stare să faci când eşti înconjurat de gândaci devoratori.

Xayas stătea lângă mine cu lăncile amândurora ţintind fante, pe unele deja le acoperisem cu pământ. Sunetul scrâşiitului de gheare pe piatră indică alt gândac care proba intrarea. Blocurile de piatră proptite bine, rămăseră pe loc.

În spatele lor soldaţii menţinând proptele de lemn se relaxară. Spre deosebire de ei starea mea de agitaţie se menţinea. Trecuseră ore bune şi după cum îmi spusese Xayas, eu n-am avut curajul să mă uit afară, trupele de gândaci încă treceau pe lângă adăpost. În fapt creaturile trecuseă şi peste adăpost.

După calculele mele cel puţin şase mii de creaturi trecuseră, aşa că nu era de mirare că se cutremurase tavanul adăpostului. De mărime mică şi mijlocie, inclusiv războinici, erau destui pentru a cauza daune imense regiunii. Şi dacă continuau să mai treacă mulţi vor fi capabili să distrugă cu uşurinţă armata Liderului de Război. Singura armată a regiunilor Estice.

Singura care stătea între civilizaţia noastră şi cel mai mare pericol pe care îl întâlnisem ca naţiune. Ca civilizaţie. Ca rasă.

19

Un pericol neştiut de nimeni în afara Pasului Craiului de Munte. Căpitanul spusese că, călăreţii lui galopaseră la Vest, către armată, să-i avertizeze. Se întâlniseră cu mora ce nu ajunsese, şi probabil se retrăseseră către armată. Dar zburătorii îi depăşeau cu uşurinţă ca viteză. Ceea ce probabil şi făcuseră.

În tot acest timp Atinsul zăcuse inconştient. Cu atât de mulţi gândaci în jur, creierul său încetase să funcţioneze. Poate era mai bine. Atinsul simţea gândacii, probabil şi inversa era în vre-un fel adevărată şi creaturile puteau simţi pe cei Atinşi. Ar fi ştiut că reprezentăm un pericol. Adăpostul s-ar fi dovedit o apărare inexistentă în faţa furiei heitanilor.

– Menon? întrebai fără putere

– Oşteanul cu tunică neagră?

– Da.

– Cred că a fost doborât de creas. Probabil mort; murmură Xayas

– Aha; atât am putut să pronunţ

Menon fusese camarad de arme, prieten ar fi fost prea mult spus. Legăturilor între camarazi de arme sunt speciale. Îmi părea rău. Strânsei kraatul cu putere. Gândacii vor plăti. Nu ştiu cum, dar vor plăti.

Cu greutate, sprijinindu-mă de zid, făcând cât de puţin zgomot posibil, m-am târât până lângă artizani, care se stânseră în jurul aparatului de comunicare. Nefuncţionabil. Dar jucându-se cu el le dădea ceva de făcut. Ceva cu ce să-şi ocupe mintea.

– Aveţi echipamente funcţionabile?

Artizanul avu o expresie mirată întipărită pe chip apoi clătină capul în

negare.

– Un vizor atunci?

Îmi fu întins unul. L-am reglat pentru vederea termală cu magnificaţie minimă. M-am uitat afară. Micul colţ de lume pe care îl vedeam era curat de monstrozităţile heitane. Am trecut la altă fantă. Doar picioarele a doi războinici heitani se vedeau. Trecând pe partea cealaltă văzui câteva creaturi mici stând pe

loc pe lângă întăritură. Fosta întăritură. Altele treceau doar. Una, două, faţă de fluviul de la început.

Sunetele ciudate care ne asaltau auzul se transformaseră şi ele. Acum şuierături scurte şi tânguieli ciudate rămăseseră singurele sunete. Deveniseră regulate, ca şi cum ar fi vorbit între ei.

Imposibil. Erau doar nişte gândaci. În tinereţe am studiat viaţa insectelor. La o rasă de păianjeni le stătea în obicei să înfăşoare prada vie în cocoane de pânză până venea timpul pentru masă.

Cine ştie? Repede m-am uitat prin celelalte fante. Peste tot se vedeau cel puţin un insectoid parcă păzind pasul. Nu-mi plăcea încotro se îndreptau gândurile mele. Dacă aceste creature ne ţineau ca hrană pentru larvele lor. Sau poate pentru insecte bătrâne care nu se mai puteau hrăni singure. Nu, asta însemna sigur inteligenţă. Inteligenţă ridicată.

20

Închizând vizorul m-am dus lângă căpitanul cercetaşilor.

– Căpitane?

Coiful ascundea faţa obosită, dar vocea îl trăda. De abia reuşise să impună anumită ordine în rândul soldaţilor ce umpleau adăpostul

– Da scribule. Ai cumva vre-o idee?

– Nu căpitane. Mai sunt destui gândaci ca să ne omoare dacă ieşim afară. Totuşi cred că opinia mea contează puţin, nu sunt soldat.

– Ideile tale au avut impact considerabil. Şi avem nevoie de unele salvatoare. Altfel suntem pierduţi. Prea mulţi oameni în adăpostul ăsta improvizat. Nici măcar privată nu este. Mâncarea s-a terminat.

– Măcar au stomacurile pline să înfrunte inamicul; murmurai.

– Poate o parte a cercetaşilor mei au scăpat. Există o potecă povârnită la nouă sute de picioare în interiorul pasului. E strâmtă şi povârnită dar te duce pe culmi, în sus, prin pădure şi stânci. Îmi amintesc eu bine scribule, insectelor nu le place frigul. Şi cu iarna venind dacă ajungi destul de sus poate nu i-au urmărit.

– Căpitane, creaturile heitanilor par a fi altfel decât gândacii obişnuiţi. Furnicile în special au probleme cu temperatura, dar cu creaturile astea cine ştie. Este foarte posibil ca unii războinici heitani să reziste temperaturile joase.

Căpitanul mă trase mai aproape şi-mi şoptii la ureche.

– E singura şansă. Înainte de atac am primit un comunicat de la postul de legătură. Armata Liderului de Război este oprită pe loc de vreme. Nu vor ajunge niciodată aici la timp să ne salveze. Nu vor ajunge nici la Atrodava. Va trebui să ne salvăm singuri.

– Căpitane; ne atrase atenţia un maşinist; avem semnal.

Meşteriseră la aparatul de comunicaţii şi în sfârşit avuseseră succes. Parţial. Fără imagine, în schimb scurte semnale. Pentru căpitan însemnau mai mult, era codul secret folosit de către cercetaşi. Codul le permitea să comunice în condiţiile precare ale vieţii de frontieră. Căpitanul studie cu atenţie semnalele.

– Chestia asta poate să şi transmită? întrebă el maşiniştii.

– Putem încerca.

Căpitanul trimise seturi scurte de semnale. După ceva timp împărtăşi şi nouă ce vorbise.

– Câţiva dintre oamenii mei sunt în viaţă. Ascunşi pe culmi. Se pare c-au găsit o bifurcaţie la potecă urcând pieptiş muntele. S-au ascuns de hoarda gândacilor.

Se întoarse la aparat.

– Gândacii au ocupat pasul; spuse după ce conversă din nou cu oamenii

săi.

– Pot să vadă adăpostul de unde sunt? îl întrebai Transmise întrebarea

– Da. Au cu ei un vizor funcţional. Continuă după ce privi semnalele.

– Suntem înconjuraţi de gândaci. De toate felurile. În special creaturi mici. Multe creaturi. Dar stau în aşteptare. Grupuri compacte trec din când în când.

Doi soldaţi îşi aleseră momentul să se încaiere. Cearta pornise de la o prostie, dar frica e o motivaţie puternică şi nervii cedaseră. Acum se târau pe jos încercând să se strângă de gât.

Urmând ordinele căpitanului, alţii, cu nervi mai tari îi despărţiră şi le luară armele.

Alt set de semnale apăru în comunicator.

– Se pare că un grup ciudat de gândaci se apropie. Ceva mare înconjurat de sute de războinici. Şi chestii zburătoare cum n-au văzut până acum oamenii mei. E destul de ciudat, chestia din mijloc e enormă.

Mă aplecai lângă el.

– Căpitane, un cuvânt să-ţi zic.

Trăgându-ne la o parte ca ceilalţi să nu ne audă, i-am spus despre temerea mea, că suntem păstraţi pentru larvele heitanilor. Temere întemeiată. Multe specii de insecte foloseau acest tip de înmulţire. Şi în plus, aveam o presimţire ciudată. N-apucai să termin când Atinsul zvâcni.

Alt termen nu se potrivea. Zvâcnea, tremura, ochii i se deschiseră şi scoase un sunet tânguit. Tremura incontrolabil. Sunetele erau ca şi cuvintele. De neânţeles.

– Xayas, în rucsacul de colo găseşti o sticluţă galbenă. Dă mi-o te rog; i-am spus în timp ce îngenunchiam lângă Atins.

Cum vracii nu ajunseră la adăpost, rămăsesem singura persoană care ştia câte ceva despre Atinsi şi afecţiunile lor. Poţiunea urma să-l liniştească. Îi amorţea creierul, în acelaşi timp menţinându-l la nivel funcţional. Minim dar funcţional. Semănau cu zombii. Cât timp se aflau sub efectul medicamentelor Atinşii puteau comunica cu restul.

– Peste tot; se tângui; peste tot în jur.

Îl ajutai să se sprijine cu spatele de o ladă.

– Linişteşte-te. Medicamentul îşi va face efectul imediat. Se uita cu ochi goi undeva deasupra.

– Vine. Rău.....Puternic. Vine să ne consume. Ne simte. Mă vede!

Ultimele cuvinte fură pe un ton atât de înalt încât am fost nevoit să-i pun

călușul în gură, ca să nu-i înfricoşez pe ceilalţi. Erau destul de speriaţi şi aşa. Dar cuvintele le înţelegeam. Cumva Atinsul simţea gândacii ce veneau. Şi dădea impresia că intrase din nou în starea de inconştienţă. Iarăşi. I-am luat temperatura cu mâna pe frunte. Ardea ca un cuptor. Se scutură încercând să vorbească. Dădu la o parte căluşul.

– Ascultă; vocea purta tonul de rugăminte; Ceva se apropie. Ceva puternic. Îl simt înăuntru.

Apucă să spună şi ultimul cuvânt şi recăzu în spasme. Medicina îl va linişti, dar cuvintele sale stârneau ecouri în mintea mea. Dacă se apropiau cu creaturi enorme, adăpostul ar fi căzut sub greutatea lor.

22

Alternativa mea se contura ca fiind îngrozitoare. Deja ştiam că există o singură cale de salvare. Poteca de munte. Îi împărtăşii temerile mele căpitanului. Care mă surprinse fiind de aceeaşi părere. Deja închegase un plan de salvare.

Trupa sa rămasă afară urma să ofere acoperire şi diversiune cât timp restul părăseam adăpostul cât de repede ne permiteau picioarele. Fugind la adăpostul potecii de munte.

Cu toate că părea a fi un plan disperat altul nu exista. Căpitanul împărţi ordine asigurându-se că toţi oştenii le înţelegeau şi ştiau exact ce trebuia să facă.

Răniţii care nu se puteau deplasa singuri erau ajutaţi. Atinsul fu dat în primirea a doi soldaţi. Puterea lui era prea importantă pentru a fi lăsat în urmă. Eu am fost dat în grija lui Xayas. Căpitanul mă considera important deoarece credea că sunt capabil să dau un raport detailat Liderului de Război.

Personal nici nu ştiam ce să mai cred. Heitanii se dovediseră cu totul altceva decât îmi închipuisem. Nici măcar înţelepţii neamului nu reuşiseră să-i înţeleagă. Un lucru însă începea să se distingă clar.

Exista o inteligenţă stranie în spatele lor. Inteligenţă care dacă poveştile celor ce supravieţuiseră Ultimei Bătălii erau reale, ucidea tot ce-i stătea în cale. Senzaţia stranie pe care o ai atunci când te găseşti în postura de vânat n-are asemănare. Am participat la lupte şi în alte dăţi. Lupte înpotriva bandiţilor sau chiar bătălii importante. Niciodată n-am cunoscut sentimentul de frică profundă pe care-l aveam acum.

Urmând exemplul lui Xayas încercam să mă liniştesc verificând armamentul şi restul echipamentului. Spre deosebire de oşteni purtam haine de călătorie obişnuite peste care trăsesem în grabă pieptarul de piele argăsită şi apăători de metal pe umeri.

Vizorul, dificil de purtat în condiţiile de luptă, îl pusesem în sacul de spate alături de jurnale şi înregistrator. Ţineam la ele şi nu intenţionam să le pierd. Kraatul, lucind uşor sub lumina difuză, funcţiona corespunzător, mânerul de lemn oferindu-mi o siguranţă psihologică. La fel şi lancea flamă căreia i-am verificat sursa de putere aproape automatic. Nefiind arma mea, cum era cazul kraatului, mă simţeam mai bine dacă ştiam că-şi va putea scuipa energia mortală când va fi nevoie de ea.

Pregătirile grăbite se terminaseră şi eram cu toţi gata pentru acţiune. Gata să ne jucăm ultima şansă pe care o aveam de a rămâne în viaţă. Căpitanul transmise ordinele şi făcu semn soldaţilor să elibereze intrarea.

Ne ferirăm de efectele secundare ale tunului-flamă, căpitanul folosindu-l pentru a elibera panta de creaturile monstroase insectoide. Oricum ieşirea din adăpost, panta, fusese distrusă şi ne era greu să ieşim din adâncitură. Mai ales cărând răniţi cu noi.

Primii ieşiţi fură un trio de soldaţi cu scuturi, protejând alţi trei cu lănci-

flamă.

Aşteptam. Vaporii, fumul din jur făcea grea vizibilitatea rămânând să fim atenţi la zgomotele ce se auzeau de afară. Auzeam descărcări de arme, tânguirile

de durere a monştrilor, urletele oamenilor. Căpitanul se repezi afară şi ne făcu semn să-l urmăm. Ieşii în adâncitură, căutând calea cea mai uşoară. Călcam peste cadavre de oameni dar şi resturi de gândaci. Sprijinându-mă de orice denivelare de pământ, având grijă să nu-mi pierd lancea trecui de buza adânciturii.

Nu erau gândaci vii în jur. Oştenii îşi făcură bine treaba, dovada se vedea peste tot în jur. Printre corpurile de monştrii, zăceau corpurile camarazilor noştrii. Plăteam greu fiecare minut.

Xayas mă împinse.

– Grăbeşte-te.

Întorcând capul n-am văzut mare lucru, adăpostul acoperea mare parte a razei vizuale. Îmi dădeam seama după felul în care se comporta căpitanul că lucrurile nu stăteau bine.

Doi călăreţi se opriră lăngă noi ducând de dârlogi un al treilea cal.

– Urcă-te! strigă căpitanul făcând semn spre unul dintre călăreţi, un cercetaş cu care fusesem în misiune în tundra îngheţată.

– Ce?

Xayas sărise deja pe calul liber, oştenii ajutându-l să pună Atinsul inconştient pe şa în faţa sa ca pe un sac de cartofi. Căpitanul îmi luă lancea.

– Cineva trebuie să le spună ce-am văzut aici. Gândacii sunt o ameninţare mai mare decât credeam. Poate voi reuşiţi să scăpaţi. O să vă apărăm spatele dar gândacii au ajuns peste tot în jur. Du-te!

Aplecă fulgerător lancea trimiţând o flamă într-un mic insectoid ce apăruse de după adăpost. Restul oştenilor trăgeau cu grijă fiecare lovitură doborându-şi ţinta.

Am sărit în şa prinzîndu-mă de cercetaş, ce dădu pinteni calului. Galopam de-a lungul pasului. Cinci călăreţi.

Următoarele minute fură doar imagini neclare, aproape nereale. Aceasta deoarece creierul mi se blocase din nou. Am auzit arme, am văzut cu coada ochiului descărcarea unor lănci-flamă. Apoi un gândac cu opt picioare sări în faţa calului. Cercetaşul trase, sunt sigur că în mod reflex, spulberând o parte a corpului creaturii, rănind-o, dar nu destul ca să moară. Calul o călcă sub copite.

Deodată, smucit, o luarăm la stânga tăiind drept prin tufişurile dese ce păreau a se opri în pereţi de stâncă. În schimb o deschizătură îngustă ne lăsă să trecem pe o potecă abruptă, greu practicabilă pentru cai.

Cercetaşii mânară caii cu grijă. Cunoscând drumul reuşiră să-i treacă de prima creastă găsind cărarea ascunsă printre arbori, vegetaţia densă ascunzându-ne. Dar gândacii nu foloseau doar ochii pentru a-şi urmării prada. Ne trezirăm atacaţi de-o ceată de insectoizi mici, rapizi, răpitori. Atacul fu intens, creaturile atacând atât caii cât şi călăreţii.

Calul mă aruncă cât colo când fu prins de gât cu dinţii lungi de una dintre ciudăţenii. Căzui pe-o parte, şocat de căzătură şi cu partea stângă a corpului toată o durere. Răpitorul agil ţopăi ca iepurii pregătindu-se de atac.

S ării, instinctiv, pur instinct de supravieţuire, dezvoltat şi de săptămânile de aventuri în sălbăticie cu cercetaşii şi orele de pregătire cu armurierii în Atrodava îşi spuseră cuvântul şi kraatul părăsi teaca. Boltul de energie pulveriză bestia în aer. Următoarele secunde deveniră eternitate până kraatul se reâncărcă. Creatura ce atacase calul îl doborâse şi continua să se înfrupte din animal. Cercetaşul fusese aruncat în partea opusă în jos pe pantă, se rostogolise, îl pierdusem din vedere.

Restul grupului se lupta pentru viaţile lor. Nu-i vedeam, poziţia mă împiedica, dar auzeam ţipetele creaturilor şi zgomotele armelor. Simţii furnicătura, arma se reâncărcase. Ţinti cu grijă şi apăsai trăgaciul. Jumate din corpul creaturii se transformă în terci. Mâna căzu moale. Efortul susţinut era prea mult, cel puţin pentru corpul meu neantrenat. Simţii că leşin.

– Trăieşte! vocea mă smulse din starea de letargie

Oşteanul purtând lancea-flamă verifică starea în care mă găseam. Când încercai să mă mişc durerea smulse un urlet înăbuşit. Xayas apăru ducând de dârlogi calul pe care Atinsul rămânea leşinat. Dar părea nevătămat.

– Poţi călări? Xayas se uita la felul în care mă chirceam la fiecare mişcare.

– Sunt doar contuzii. Vor trece dacă scăpăm de aici. Şi da, cred că pot

călări.

– Bine, deoarece trebuie să continuăm să ne mişcăm cât de repede ne duc

bidivii

Cu greutate mă aşezai în şa, sprijinit de oşteanul ce urcă în spate şi ne continuarăm drumul. Pădurea deasă deveni întunecată şi panta muntelui tot mai abruptă fiind greu de urcat de cai. Doar trei rămăseseră cărând cinci daci supravieţuitori.

Cercetaşul ce ne ghida se dovedi a fi extrem de priceput şi în următoarea jumătate de oră n-avurăm parte de surprize în timp ce străbăteam treceri abrupte, desişuri spinoase şi albii secate pe unde curgea zăpada topită primăvara.

Cărarea cerceaşilor ne duse sus, unde frigul stăpânea. Pe măsură ce urcam vegetaţia deasă şi arborii stufoşi lăsară loc tufişurilor scunde.

Călăream pe teren deschis, periculos. Dar era necesar dacă voiam să ajungem la peşterile ştiute de cercetaşi. Era singurul loc considerat sigur, nu văzusem insecte cărora să le placă temperaturile joase pe care le întâmpinam. Mă tot întreb cum de-au supravieţuit heitanii în tundră. Şi cum s-au îmulţit. Insectele sunt extreme de susceptibile la frig. Poate doar dacă au stat în subteran sau peşteri adânci. Sau poate heitanii nu erau afectaţi de temperatură. Dar dacă n-ar fi fost de loc afectaţi i-am fi văzut pe toate stâncile din jur.

Trecurăm de o pereche de stânci, impozante, la câteva sute de metri depărtare de platoul stâncos unde se găsea peştera.

Umbra ne lovi cu forţă. Fără sunet, fără avertizare, insectoidul zburător căzu peste noi. Probabil stătuse pe stânci. Le soare. M-am trezit pe jos cu creatura lângă mine. Mandibule puternice prinseseră braţul oşteanului cu care călătorisem, în timp ce coada lungă insectoidă lovi în direcţia mea. Cum nu-mi revenisem complet nu reuşii să mă feresc şi spinul lung îmi intră în coapsă. Noroc că-l scoase ca să lovească în oştean. Oricum durerea puternică mă făcu să urlu.

În timp ce grăbit căutam să scot kraatul din teaca lui de piele, monstrul se pregătea să mă atace din nou. Împleticit cum eram n-aş fi reuşit niciodată să-l trag înainte ca acesta să mă ucidă.

Simţii fierbinţeala arzândă a unui puls de energie în apropiere. Automat închisei ochii, nu voiam să rămân orb pe viaţă, văzusem o mulţime de soldaţi cu vederea pierdută din cauza unor pulsuri energetice trase prea aproape de cap. Când i-am deschis creatura era nemişcată şi Xayas o împingea cu vârful lăncii vrând să vadă dacă mai este încă în viaţă.

Murise. Mă ajută să mă ridic şi bandajă rana cu repeziciune.

– Asta este a treia oară când îţi salvez viaţa. Începe să devină obişnuinţă, dar să ne grăbim, încă puţin şi ajungem la peşteri. Acolo vom fi în siguranţă.

Cu greu, ajutaţi de cei doi cai, abia târându-ne ajunserăm la platou. Şi acolo, ascunsă între stânci găsirăm adâncitura prin care intrarăm în mica peşteră.

Înăuntru ne petrecurăm următoarele ore atenţi la orice sunet sau mişcare. De fapt Xayas şi cercetaşul stătură de gardă.

Atinsul rămăsese inconştient iar eu mă îndreptam spre aceeaşi stare. Cred că drăcia de vârf a insectei fusese otrăvită. Starea de amorţeală cuprinsese deja jumătae de corp şi dureri intense răzbăteau din când în când, de parcă cineva m-ar fi împuns cu ace.

Timpul trecuse, nu mîncaserăm de foarte mult timp iar puterile şi celor sănătoşi începeau să scadă. Cum nu aveam provizii, unul dintre cai a fost sacrificat şi prăjit. Carnea a fost bine rumenită dar era aţoasă şi tare, numai muşchi, dar aşa cum a fost am mai prins puteri şi am adormit profund.

Dimineaţa am fost trezit de Xayas cu privire îngrijorată.

– Te simţi bine?

Când reuşii într-un sfârşit să mişc buzele nu reuşii decât să bângui ceva de neînţeles. Atinse coapsa şi descoperii bandajul, fapt care îmi produse o durere fulgerătoare şi scăpai un icnet. După ce inspectă rana clătină din cap.

– N-arată bine, infecţia pare să se fi răspândit. A coborât şi în jos dar în sus s-a extins până la burtă;

Mişcând cu greu capul, am văzut la ce se referee, pielea ajunsese de culoare maronie închis şi nasul prinse un miros uşor ciudat. Lăsai capul înapoi.

– Bănuiesc că nu cărăm antidoturi cu noi nu? întrebai şi fiecare cuvânt era un adevărat chin.

– Nu, şi nici n-am şti nimic despre ce te otrăveşte.

– Veşti? întrebai. Altceva oricum nu era de făcut.

– Cu ajutorul vizorului am văzut mişcări, jos pe pantă şi-n pas. Dar de aici nu prea vedem multe.Ce-am văzut a fost un grup mare de bestii zburătoare. Purtători din aceia ce au fost şi la pas. Printre ei însă am văzut şi unul necunoscut, mai mare şi cu tot felul de tentacule.

Restul nu-l prinsei, moleşala mă cuprinse şi-mi pierdui cunoştinţa.

Îmi revenii într-un sfârşit, trezit de legănatul leneş produs de targa purtată de doi oşteni care-mi păreau vag cunoscuţi. Văzându-mă că mişc, o faţă familiară apăru lângă mine. Era Barrus.

– Ţi-am spus să pleci scribule. N-ai ascultat!

– Cum……….? atât reuşii să bângui.

În minte îmi veneau o mulţime de întrebări, apoi au început să treacă secvenţe din amintiri iar apoi am leşinat din nou. Între timp am ajuns la sappa lui Barrus şi fui ridicat la bord. Stadiul în care mă aflam nu-mi permitea să fiu un observator fin însă o viaţă închinată studiului mă ajută să văd starea de oboseală şi deznădejdea din mişcările şi feţele oştenilor.

Barrus se aşeză lângă mine.

– Noroc că Xayas are la el un mecanism de recuperare care indică mereu locul unde se află şi pe care instrumentele noastre îl pot depista Aşa v-am găsit.

Reuşii un zâmbet:

– Pentru mine prea târziu.

– Rezistă scribule. Zburăm la Atrodava. E cel mai sigur loc unde putem găsi un antidot pentru tine. Bea asta; şi-mi puse la buze un clondir; Te va adormi şi va încetini ritmul răsândirii otrăvii în corp.

Înghiţii licoarea cu greutate. Simtii cum durerea se atenuează un pic, o căldură plăcută se răspândeşte în corp şi o dată cu ea o amorţeală.

Ultimul lucru pe care îl văzui înainte de a luneca în uitare fu o amintire a Atrodavei. Oraşul Zeilor.

27

TERMINOLOGIE

Aeroaripă = vas aerian uşor, de obicei înarmat cu două – trei tunuri grele şi până la cinci tunuri uşoare

Agora = piaţă unde se desfăşoară schimburile comerciale din comunitate, de obicei este situată în centrul locusului

Amforă = vas folosit pentru transportul lichidelor, poate avea diferite dimensiuni

Argentar = dac care se ocupă cu păstratul numilor şi intermediarul tranzacţiilor financiare

Aristal = trimis special al regelui sau a tarabostelui regional, are puteri sporite şi în cazuri speciale poate acţiona ca şi judecător şi executor

Armaxa = vas aerian comercial de capacitate medie, are viteză scăzută şi doar un tun uşor ca armament, în schimb unele sunt dotate cu cabine luxoase pentru pasageri importanţi

Asabar = oştean ales, soldaţi care fac parte din unităţile de elită a dacilor

Bung = pădure întunecoasă, adâncă

Deigmă = antrepozit, magazie

Flotor = platformă plutitoare folosită la transportul mărfurilor, spre deosebire de vasele aeriene un flotor pluteşte la un picior – două de sol, nu mai suss

Hodop = persoană însărcinată cu administraţia locală

Locus = comunităţi, mici aşezări de daci de până la 2500 de persoane care răspund tarabostelui local

Încălzitor = o construcţie asemănătoare cu o cărămidă care poate emite căldură la diferite nivele

Kaunka = manta căptuşită cu blană

Kraat = pistol cu flamă, trimite o descărcare energetică scurtă extrem de distructivă

Num = monedă folosită de către toţi dacii de pe întreaga lume Ortos = turte de grâu

Picior = 30 centimetri, unitate de măsură standard pentru daci

Sappa = şalupă aeriană pentru cercetare sau transport personal, cele de război sunt înarmate cu două tunuri uşoare, lungime aproximativă 30 picioare

Shendant = oştean de cavalerie uşoară înarmat cu arme de distanţă care formează ecranul armatei şi hărţuiesc duşmanii

Stadiu = unitate de lungime egală cu cinci kilometri

Skene = corturi militare mari

Tricontar = vas de război aerian de mari dimensiuni, cel mai mare tip de vas construit de daci, numele vine de la faptul că are trei punţi, fiecare dintre ele pline de tunuri flamă

Vizor = aparat de privit care pare ca o bandă groasă peste ochi, cu ajutorul lui cel care îl poartă poate să vadă în infraroşu şi alte spectre de viziune, la nevoie are şi posibilitatea de magnificare

CRONOLOGIE

Anul 0 – este considerat anul în care dacii au fost salvaţi şi transportaţi pe noua lor lume (vezi Calea Dacilor)

Anul 56 – Rex Dacia (subiectul nuvelei sunt luptele dintre taraboste pentru putere)

Anul 1467 – Secretele Zeilor (anul în care sunt descoperite două nave spaţiale extraterestre prăbuşite pe Dacia, începe lungul drum de înţelegere a unei parte din tehnologiile găsite)

Anul 1930 – Primul Război Mondial

Anul 1932 – Copii Zeilor Atacă

Anul 1933 – Pasul Craiului de Munte (un mic grup de soldaţi se luptă pentru a ţine o trecătoare împotriva înaintării insectelor denumite heitani şi considerate copii a zeilor răi)

Anul 1933 – Asediul Atrodavei (începe asediul Atrodavei de către heitani, un oraş lăsat în urmă de extratereştrii care i-au salvat pe daci)

30

